

man vil betragte Sagen, maa man være enig om, at Udtrykkene ikke bør fastholdes aldeles strengt efter Ordene. Man maa altsaa see hen til, hvad der var den naturlige og fornuftige Mening af Forbeholdet, og den foreskommer mig nu at ligge saa klart for Dagen, at jeg ikke indseer, hvorledes det kan misforstaaes. Forbeholdets naturlige Mening var jo — som allerede anført — utvivlsomt den, at den Minister, der overtog en Portefeuille, efterat Hs. Maj. Kongen havde erklæret, at han nu vilde reglere constitutionelt, og at Ministrene skulde have Ansvar, fandt, at det dog maaskee var det Retteste, naar saa overordentlig store Pensioner, som den her omtalte, bleve bestemte, at han da frigjorde sig for det Ansvar, som kunde flyde deraf, paa denne simple Maade ved et Forbehold. Den samme Minister er iøvrigt, ligesom alle hans andre meget ærede Colleger, der aldrig havde havt denne Tvivl, senere ogsaa frafaldet den, da han ingenstunde, saavidt mig bekendt, senere har ladet et saadant Forbehold indflyde i nogen af de senere kongelige Resolutioner om Pension. Nu er dette Spørgsmaal kommet frem paa den grundlovgivende Rigsdag, det har været behandlet der, og den grundlovgivende Rigsdag har, efterat have taget det under moden Overveelse, udtalt som det, der nu skulde være Reglen, at enhver Embedsmand, der, indtil den bebudede Pensionsslov kunde blive behandlet og vedtagen, fik Afsted, skulde have denne Afsted med en Pension, der fastsattes efter de tidligere Regler; jeg skulde saa dog mene, at ogsaa den Pension derved var bleven hjemlet, som var tilstaaet Generallieutenant Rømer, forsaavidt det maa antages, at den var i Overensstemmelse med disse Regler; og det har jeg ikke hørt modsigende endnu fra nogen Side. — Med Hensyn til Punct Nr. 10 være det mig blot tilladt at gjøre en Bemærkning. Jeg indseer aldeles ikke, hvorledes Nogen kan være istand til at godtgjøre, at Kong Christian den Ottende ved at underkrive den Liste, hvorefter den her nævnte Person fik de 10 Rbd., var uvidende om, hvorledes Forholdet var. Naar vi skulle tage det ganske naturligt, vil jeg indrømme, at jeg troer, at det har undgaaet eller muligviis kan have

undgaaet Kongens Opmærksomhed; men, naar vi ville tage det strengt retligt, saa indseer jeg ikke, hvorledes man nu skal kunne godtgjøre, at, da Kong Christian den Ottende underkrev dette Reglement, var det ham ubekendt, at strengt taget skulde denne Person ikke have de 10 Rbd., hvorledes man skal kunne godtgjøre, at han ikke underkrev det, netop fordi han fandt, at det maaskee var aldeles upassende at gjøre denne Afkortning nu, saamange Aar efter, og at han saaledes ikke med fuld og velberaad Hu af kongelig Naade har givet hende de 10 Rbd. Jeg seer slet ikke, hvorledes det skulde nu kunne bringes til en sikker Afgjorelse, at dette ikke var Forholdet; men, hvorom Alting er, Retskravet være meer eller mindre sikkert, meer eller mindre tvivlsomt, saa har jeg fra Begyndelsen af henvist til Billighedshensyn, og det er til disse alene, at jeg igjen henviser, naar jeg tilraader at stemme imod Indstillingen. Thi, naar Indstillingen bortfalder, vil der opnaaes, hvad der for Dieblisset kan opnaaes, det nemlig, at vi ikke gjøre nogen Udsættelse, at den høitærede Finansminister da fremdeles som hidtil vil blive ved at udbetale disse Beløb paa den Maade, som her er bleven paaanket. Derom kunne vi jo søle os fuldt overbeviste efter de Udtalelser, Ministeren har gjort. Han har jo endog erklæret, at han ansaae sig for retligt forpligtet dertil.

J. G. Larsen: Maatte jeg bede om Ordet?

Formanden: Jeg mener, at det følger af sig selv, at den ærede Landssthingsmand maa have Ordet, for at kunne svare paa det, der er anført af den ærede 1ste Landssthingsmand for 1ste Kred (Andræ), skjøndt han har havt Ordet oftere end to Gange (Ja!).

J. G. Larsen: Ja, jeg seer af det Sted, som den ærede Landssthingsmand, der nu satte sig, har citeret af Rigsdagstidenden for 1850, hvad jeg ganske havde forglemt, at det ikke dengang har været ganske ubekendt, at der var taget en saadan Reservation ved Resolutionen om denne Pension. Men det forekommer mig ogsaa klart at fremgaa af dette Sted, at det da Passerede ikke paa nogen Maade kan have den Indflydelse, at det